

HOST

N E Z N Á M Ě H O P R O T I V N Í K A ?

PIKOVÉ ESO

FARIDAH ÀBÍKÉ-ÍYÍMÍDÉ

J A K D O K Á Ź E Š Z A S T A V I T

ISOH

Faridah Àbíké-Íyímídé

PIKOVÉ ESO

přeložila Lenka Němečková

Brno 2022

Ace of Spades

Copyright © 2021 by Faridah Ābíké-Íyímídé

Jacket design by Elizabeth H. Clark

Jacket illustration © 2021 by Adeleke Adekunle

Cover pictures by Artefficient and luma_art / Shutterstock.com

Translation © Lenka Němečková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1486-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-1487-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1488-5 (MobiPocket)

*Všem černošským dětem, které tonou v propadlišti a zoufale
se snaží vyškrábat ven — tahle kniha je pro vás.*

*A mojí mamince, která ve mě věřila jako první
a předala mi lásku k příběhům.*

„Říká se, že život je plný překvapení.
Že se naše sny můžou proměnit ve skutečnost.
To ale můžou i naše noční můry...“
— *Super drbna*

„Já jenom vím, že když je někdy někde až moc
bělochů... tak znervózním.“
— *Uteč*

ČÁST PRVNÍ

**VĚŽ ZE
SLONOVINY**

1 Devon

Pondělí

Školní shromáždění první den po prázdninách je ta největší zbytečnost na světě.

A to už je co říct, protože Akademie Niveus je jedna velká zbytečnost.

Sedíme v Lionově sále, pojmenovaném po jednom z těch sponzorů, co dávají peníze soukromým školám, které je zrovna vůbec nepotřebují, a čekáme, až dorazí ředitel a přednese projev v obvyklém pořadí:

1. Vítejte zpátky v novém školním roce — jsem rád, že jste v létě neumřeli
2. Tohle jsou vaši prefekti posledního ročníku a hlavní prefekt
3. Školní hodnoty
4. *Finito*

Nechápejte mě špatně. Já proti řádu nic nemám. Můžete se zeptat kteréhokoli z mých kamarádů. Nebo teda — *mého jediného kamaráda*. Vím celkem jistě, že i když jsem na téhle škole už skoro čtyři roky, nikdo jiný ani neví, že existuju. Jenom Jack, ale ten se stejně většinou chová, jako kdyby se mnou bylo něco hodně v nepořádku. I tak ho ale považuju za přítele, protože se známe odjakživa a pomyšlení, že bych zůstal úplně sám, je vážně ještě o moc horší.

Ale zpátky k tomu řádu. Já tomu fandím. Jack ví o všech těch rituálech, co provozuju, než si sednu ke klavíru. Bez nich nehraju tak dobře. A to je ten rozdíl mezi mými rituály a těmihle shromážděními. Život v Niveu by se totiž točil kolem pomluv, peněz a lží i bez nich.

Mikrofon hlasitě zaskřípe a to mě donutí zvednout hlavu. Teď promarním dvacet minut života něčím, co by nám klidně mohli napsat e-mailem.

Opřu se a sleduju, jak na pódium nakráčí vysoký bledý muž s netečnými černými očima a mastnými černými vlasy, na které určitě spotřeboval celou lahvičku gelu. Na sobě má tmavý plášť dlouhý skoro až na zem. Shlíží na nás na všechny, jako bychom byli nějaká drobná havěť a on kocour.

„Jmenuji se Ward, ale vy všichni mě budete oslovovat pane řediteli Warde,“ oznámí kocour. Jeho slova se táhnou jako kluzký sliz. Zamžourám na něj — kam se sakra poděl ředitel Collins?

Místnost se zaplní zmateným šepotem a nechápavými výrazy.

„Jak jistě někteří z vás vědí, pan ředitel Collins těsně před letními prázdninami podal výpověď a posledním ročníkem na Akademii Niveus vás teď všechny provedu já,“ dodá kocour s našpulenými rty.

„Takže ty drby byly fakt pravda,“ zašeptá někdo vedle mě.

„Asi jo... no ale na odvykačce je to prej dneska super nóbl...“

Já jsem o tom, že by s ředitelem Collinsem bylo něco v nepořádku, vůbec nic neslyšel. Někdy mám pocit, že jsem tak ponořený do svého vlastního světa, že si nevšímám věcí, které jsou všem ostatním úplně jasné.

„A tak,“ zahřímá ředitel Ward a přehluší všechny ostatní, „se budeme držet tradice Niveu a zahájíme dnešní shromáždění oznámením, kteří studenti budou letos prefekty posledního ročníku a kdo bude hlavním prefektem.“

Netrpělivě se pootočí, jeden z učitelů v naškrobeném obleku se k němu vrhne a podá mu světležlutou obálku. Ředitel Ward ji beze slova otevře a zašustění papíru se díky reproduktorům zesílí tak, až zazní jako pronikavý výkřik. Ward vytáhne malou kartičku a obálku položí před sebe na pódium. Já pomalu vypínám.

„Naši čtyři prefekti posledního ročníku jsou...“ Odmlčí se a jeho zorničky tékají sem a tam jako mouchy polapené ve sklenici. „Slečna Cecilia Wrightová, pan Maxwell Jacobson, slečna Ruby Ainsworthová a pan Devon Richards.“

Nejdřív mám za to, že se spletl. Moje jméno na slavnostních shromážděních ještě vůbec nikdy nezaznělo. Hlavně proto, že tahle shromáždění se většinou věnují lidem, které všichni studenti znají a o které se zajímají, a kdyby se v Akademii Niveus odehrával nějaký film, já bych byl pravděpodobně jedna z bezejmenných postav někde v pozadí.

Jack do mě dloubne loktem, čímž mě vytrhne ze šoku, a já se zvednu. Sál zaplní vrzání dřevěných židlí. Všechny obličeje se otočí ke mně a sledují moji snahu prokličkovat mezi řadami sedadel. Po cestě šlápnu nějakému klukovi na značkové boty — které podle všeho stály víc, než kolik platí máma měsíčně za nájem —, zamumlám „promiň“ a pak už mířím do přední části sálu, kde jsou seřazení profesori, a tenisky mi přitom vržou o téměř černou dřevěnou podlahu. Srdce mi buší a vlažný potlesk rozpačitě utichá.

Ty další tři, co tam nahoře stojí, poznávám, i když jsem s nimi nikdy nemluvil. Max, Ruby a Cecelia jsou obrovské bledé světlolvasé klony jeden druhého a moje drobná postava a tmavá pleť vedle nich působí jako pěst na oko. To oni jsou ty hlavní postavy filmu.

Stoupnu si vedle ředitele Warda, který je takhle zblízka ještě děsivější. Už jen proto, že je nepřirozeně vysoký a jeho nohy mi končí doslova až u prsou. Jeho zorničky si mě najdou a on na mě upřeně hledí, přestože hlavu má otočenou dopředu.

Odvrátím od něj zrak a snažím se přesvědčit sebe sama, že Ward není děsivý emo bratr Obra Dobra.

„O letošní hlavní prefektce jsem toho slyšel spoustu skvělého.“ Ward mluví tak táhle, že to, co určitě měla být pochvalná, trochu povzbudivá věta, zní spíš jako pohřební řeč. „A tak by nemělo být žádným překvapením, že hlavní prefektkou není nikdo jiný než Chiamaka Adebayová.“

Chiamaka se vydá k pódiu za hlasitého jásotu rozléhajícího se sálem, obloženým tmavým dubovým dřevem. Všimnu si, že vpředu sedí armáda jejich klonů. Všechny tleskají v děsivém unisonu, všechny jsou

stejně krásné a přesně jako jejich vůdkyně vypadají jako panenky. Když se k nám Chiamaka připojí, má ve tváři samolibý výraz. Mám nutkání obrátit oči v sloup, ale ona je nejoblíbenější holka na škole a já nemám zrovna sebevražedné sklony.

Rozpačitě se o kousek posunu a cítím se teď ještě víc nepatřičně. Jestli jsou Max, Ruby a Cecelia hlavní postavy, Chiamaka je ta úplně nejhlavnější hrdinka. Dává smysl, že ti všichni stojí tady nahoře. Ale já? Mám pocit, že každou chvíli odněkud vyskočí chlápci s kamerami a řeknou mi, že si ze mě dělali legraci. To by dávalo větší smysl než tohle.

Vím, že volba prefektů posledního ročníku a podobné věci jsou vlastně taková soutěž popularity. Učitelé každý rok hlasují pro své favory a vždycky vyhrávají lidi stejného typu. Pokaždé je to někdo oblíbený, a já rozhodně oblíbený nejsem. Možná se za mě přimluvil můj učitel hudebky? Nevím.

„Jak všichni víte, role prefekta posledního ročníku a hlavního prefekta by se neměly brát na lehkou váhu. S velkou mocí přichází i velká zodpovědnost. Není to jen o tom, že budete chodit na zasedání rady nebo organizovat velké akce nebo že tím uděláte dojem na vysokou školu, kterou jste si vybrali. Jde také o to, být po celý rok vzorným studentem, což, jak jsem si jistý, těchto pět studentů během svého působení v Niveu zatím dokázalo, a doufejme, že taková zůstanou ještě dlouho poté, co brány naší školy opustí.“ Ředitel se škrobeně usměje.

„Zatleskejte prosím ještě jednou naší letošní radě prefektů,“ řekne Ward a vyvolá tím hlasitý potlesk bledulí před námi. Cítím na sobě pohledy několika párů očí a vyhýbám se jim. Snažím se najít něco zajímavého na podlaze a nezabývat se tím, že mě pozoruje tolik řad lidí.

Nesnáším, když mě někdo pozoruje.

„A teď ke školním hodnotám.“

Všichni se jako vždycky otočíme k obří obrazovce za námi, připravení sledovat, jak na ní běží školní hodnoty jako titulky na konci filmu, zatímco v pozadí hraje státní hymna. Na normálních shromážděních obvykle jen slibujeme věrnost vlajce, ale protože tohle je první shromáždění v roce, udělá Niveus to, co umí nejlíp: umocní dramatickost situace.

Obrazovka je obrovská a černá a zakrývá většinu velkého zdvojeného okna za pódiem. Akademie Niveus, to jsou stěny z efektního tmavého dřeva, mramorové podlahy a obrovská okna. Zvenčí vypadá jako nějaký starý dům, ve kterém straší, zevnitř je nová a moderní a z každého kousku vyzařuje bezmezné bohatství. Jako by chtěla svět venku nalákat, aby nakoukl dovnitř.

Ozve se hlasité cvaknutí a obrazovku vyplní velký obrázek: obdélníková hrací karta s písmenem A v každém rohu a obrovským pikovým symbolem uprostřed.

To je novinka.

Otočím se a očima v obecenstvu najdu Jacka. Chci k němu vyslat náš domluvený pohled, který znamená: *Co to sakra je?*, ale on upřeně hledí na obrazovku a vypadá to, že ho to celé vůbec nerozhodilo. Všichni ostatní v publiku se tváří stejně nezúčastněně jako Jack. To je divné.

„Á, vypadá to, že došlo k nějaké technické chybě...“ oznámí zezadu paní profesorka Blackburnová, moje bývalá učitelka francouzštiny. Další pár cvaknutí a všechno se vrátí do normálu. Z reproduktorů burácí hymna a my zpíváme s rukama položenými na srdci a sledujeme, jak na obrazovce ubíhají jednotlivé školní hodnoty: **ušlechtilost, energičnost, nezištnost, rozvážnost, respekt, mravnost, galantnost, tolerance, moudrost a soucit.**

Deset hodnot, které většině lidí na této škole chybí. Včetně mě.

„A teď proslov naší hlavní prefektky Chiamaky.“ Studenti při vyslovení jejího jména začnou šilet, tleskají ještě hlasitěji než předtím a jásají, jako by to byla nějaká bohyně — což podle kritérií téhle školy v podstatě je.

„Děkuji vám, pane řediteli Warde,“ řekne Chiamaka a vystoupí na pódium. „Nejdřív bych ráda poděkovala učitelskému sboru za to, že mě zvolil hlavní prefektkou — něco takového by mě ani ve snu nenapadlo.“

Chiamaka je hlavní prefektkou už třetí rok za sebou. Byla jí i ve druhém a třetím ročníku, takže její zvolení není ani v nejmenším šokující. Ale že zvolili mě...

Chiamaka se ohlédne na učitele. Ruku má pořád ještě položenou na srdci a jako každý rok předstírá, že je hrozně překvapená.

Ted' už mám velkou, ale vážně velkou chuť protočit panenky.

„Jako hlavní prefektkta posledního ročníku budu dělat všechno pro to, aby náš závěrečný školní rok na Niveu byl nejlepší, a to počínaje naším charitativním plesem s názvem Sněhová vločka, který se bude konat na konci tohoto měsíce. Letošní rada prefektů se postará, aby to byl večer, o kterém se bude mluvit ještě spoustu let.“

Všichni začnou tleskat, ale Chiamaka ještě nekončí. Přitáhne si mikrofon a pokračuje v monologu.

„Především slibuji, že se postarám o to, aby většina financí, které dostáváme, dorazila na ta správná místa. Nerada bych viděla, aby velkorysost našich sponzorů přišla vniveč. Jako hlavní prefektkta posledního ročníku dám pozor na to, aby byli upřednostněni ti správní lidé — studenti, kteří vyhrají matematickou olympiádu, zúčastní se přírodovědných soutěží, prostě ti, kteří jsou pro naši školu skutečným přínosem. Děkuji vám.“

Chiamaka domluví a šibalsky se usměje. Sál znovu propukne v bouřlivý jásot.

Tentokrát už si nedělám násilí a protočím panenky. Jsem si docela jistý, že ta holka v první řadě s červenými mašlemi ve vlasech na mě kvůli tomu vrhla opovržlivý pohled.

Všichni prefekti zůstávají, aby si převzali své odznaky, zatímco ostatní odcházejí ze shromáždění do svých tříd na první hodinu. Prohlížím si jejich nové, nažehlené uniformy, kabelky z krokodýlí kůže a umělé obličejce. Podívám se na svoje okopané tenisky a sako s vytahanými nitkami a něco mě uvnitř bodne.

Je spousta věcí, které na Niveu nesnáším — třeba to, že nikdo (kromě Jacka) nepochází z mojí části města a že všichni žijí v obrovských luxusních domech s kuchařkami, které jim připravují snídani, s řidiči, co je vozí do školy, a kreditkami bez limitu zastrčenými někde ve značkových batozích. Když jsem v tomhle prostředí, mívám někdy pocit, že se uvnitř mě všechno hroutí, praská a láme se. Víím, že ze srovnávání toho, co mám já a co mají oni, nevzejde nic dobrého, ale když vidím všechny ty peníze a privilegia a víím, že já nemám nic, tak to bolí. Snažím se sám sebe přesvědčit, že nevádí, že jsem tu jen na stipendium, že by mi na tom nemělo záležet.

Někdy to funguje.

Každý odznak má jinou barvu. Ten můj je červený a lesklý a pod ním je *Prefekt posledního ročníku* je vyryté jméno *Devon*. Prefekti, které si učitelé na tenhle post vybírají, mají vždycky skvělý průměr, a díky tomu jsou automaticky navrhováni jako hlavní kandidáti při volbě studenta, který pronese závěrečnou řeč během rozloučení se školou. Nejspíš to bude Chiamaka, ale i tak jsem rád, že se o mně aspoň uvažuje. Kdoví — když jsem mohl dostat titul prefekta posledního ročníku, co brání tomu, aby mi vesmír splnil ještě jedno přání a nechal mě přednést závěrečnou řeč?

Obvykle si tak moc snít nedovoluju. Zklamání bolí, a tak radši myslím spíš na věci, které jsou možné, ne nemožné. Ale nikdy předtím jsem se v hledáčku učitelů a vlastně ani nikoho jiného neocitl. Vynikám v tom, že mě nikdo nezná, že mě nikdy nikdo nezve na večírky ani nikam jinam. Když jsem teď tady a něco takového se mi skutečně děje, nemůžu se zbavit pocitu, že je to znamení, že tenhle rok bude dobrý... nebo alespoň lepší než ty tři předtím. Znamení, že se možná dostanu na vysokou a máma na mě bude pyšná.

Ward nás konečně propustí a já vyběhnu ze sálu, propletu se malým hloučkem studentů, kteří tam ještě postávají, a zamířím do trochu prázdnější mramorové chodby s řadami tmavošedých skříněk. Zpomalím, až když se zpoza rohu vynoří učitelka. Zpraží mě pohledem. Má uhlazené mikádo a kvůli němu vypadá děsivě a předpojatě jako Edna Módní z *Úžasňákovýchch*. Projde kolem mě a já se zase můžu normálně nadechnout.

Moji pozornost upoutá hlasité bouchnutí dvířek od skřínky a já prudce otočím hlavu, abych našel zdroj toho zvuku. Kouká na mě tmavovlasý kluk s nápadným make-upem kolem očí a výrazem, který říká: *Jdi do hajzlu!* Josh? Jared...? Na jméno si nemůžu vzpomenout, ale ten obličej znám.

Je to ten kluk, co se loni vyoutoval na maturitním plese. Přišel tam ruku v ruce se svým klukem. A vlastně to nebyla taková hrůza. Lidi mu fandili. Já si z toho ale pamatuju jenom to, že jsem se na něj a na jeho kluka díval, jak tam nakráčeli a drželi se za ruce, a šíleně jsem jim záviděl.

Maturitní ples je jednou z mnoha povinných a nesmyslných akcí na Niveu, a tak jsem je celý večer z lavičky na straně sálu masochisticky sledoval. Díval jsem se, jak tančí ploužák a objímají se přitom s pocitem, že tam jsou v naprostém bezpečí. Že se jim nemůže nic stát. Že jim nikdo z jejich přátel mimo školu nemůže ublížit ani se jim posmívat. Že je jejich rodiče nepřestali mít rádi — ani je neopustili. Že všechno bude dobré.

Tenkrát se mi při té myšlence sevřelo srdce. Rozostřil se mi zrak a světla v místnosti se proměnila v pulzující kruhy. Zamrkal jsem, abych potlačil slzy, a ty, co přece jenom stekly, jsem si rychle otřel z tváří rukávem vypůjčeného černého smokingu. Pořád jsem sledoval, jak tančí — jako nějaký prvotřídní úchyl — a odvrátil jsem pohled, teprve když už to bolelo až moc.

„Co je?“ Do vzpomínky se mi jako ostří nože zařízne něčí hluboký hlas. Zamrám a zjistím, že ten kluk u skříňky se na mě upřeně dívá a vypadá ještě našťavaněji než předtím.

Rychle se otočím a vykročím opačným směrem. Ani se neodvážuju ohlídnout. Protože zaprvé mě... Jared? Jim? — prostě *ten kluk* — děsí až k smrti a zadruhé... Hlavou mi znovu probleskne vzpomínka na maturitní ples, *na jejich propletené prsty, na jejich úsměvy*. Zavřu oči a donutím se myslet na něco jiného. Třeba na hudebku.

Vystoupám po schodech do prvního patra, kde je moje učebna hudební výchovy. Po cestě tu depresivní vzpomínku v hlavě zapálím a její popel vyhodím z lebky ven.

Když uvidím tmavé dubové dveře s cedulkou *Hudebna*, ucítím v těle příjemné mrazení a všechen smutek se rozplyne. Je to moje oblíbená třída, jediné místo ve škole, kde se cítím jako doma. Existují i jiné hudební učebny, většinou určené k nahrávání nebo ke cvičení pro sólisty, ale tuhle mám nejradši. Ten prostor je otevřenější a člověk se tam cítí míň osamělý.

„Devone, vítám tě zpátky a gratuluju, že ses stal prefektem!“ řekne pan profesor Taylor, když vejdu dovnitř. Pan profesor Taylor je můj nejoblíbenější učitel. Učí mě hudebku už od prvního ročníku a je to jediný učitel, se kterým se bavím i mimo vyučování. Vždycky je celý rozzářený,

neustále má úsměv na tváři. „Můžeš začít pracovat na svém maturitním projektu a zbytek třídy taky.“

Moji spolužáci jsou ponoření ve světě vlastní hudby. Někteří hrají na klávesy, jiní pevně svírají tužku v ruce a zapisují melodie na čistě bílý notový papír. Přes léto jsme si měli začít plánovat svoje maturitní projekty, abychom je mohli prezentovat, až se vrátíme do školy. Já jsem se ale většinu léta zaobíral svojí skladbou na přijímačky na vysokou školu a dalšími ne tak úplně akademickými záležitostmi.

Podívám se na svoje místo vzadu u okna. Na stole leží klávesy a do dřeva jsou tam zlatými písmeny vyryté moje iniciály: DR. Hudbu si tady jako předmět moc lidí nevybírám, a tak máme každý svůj vlastní stůl. Tahle třída se mi vždycky moc líbila, protože mi připomíná sály, ze kterých se přes internet vysílají koncerty klasické hudby: má oválný tvar a stěny obložené hnědým dřevem. Když jsem v téhle učebně, mám pocit, že jsem víc než jenom chudák na stipendiu. Že sem patřím, do tohotohle života, mezi tyhle lidi.

I když vím, že to není pravda.

„Díky,“ řeknu, načež vyrazím ke klávesám, o kterých jsem snil celé léto. Doma klávesy nemám, protože tam na ně není místo a protože jsou mnohem dražší, než vypadají. Máma by mi určitě nějaké koupila, kdybych ji o to poprosil, ale ona pro mě už i tak dělá hrozně moc a já mám pocit, že ji zatěžuji víc, než bych měl. Takže když nejsem ve škole, improvizuju: broukám si melodie, zapisuju si noty a poslouchám a sleduju, co se dá. Stejně mě na hudbě víc baví skládání písní, ale i tak je to dobrý pocit, mít před sebou zase opravdický hudební nástroj.

Zapojím ho do zásuvky, on ožije a malý čtvercový displej v rohu se rozblíká. Nasadím si sluchátka, prsty přejedu po černých a bílých plastových klávesách, pár jich zmáčknu a zabrnkám trochu chaotickou melodií. Potom se už posadím, zavřu oči a představím si oceán. Modrozelený, plný ryb a barevných mořských rostlin. Skočím do něj a ponořím se do vody.

V těle se mi rozhostí známý pocit klidu a ruce se natáhnou ke klávesám. A pak začnu hrát.

Chiamaka

Pondělí

Střední škola je jako království, akorát místo náladových členů královské rodiny, zlatých trůnů a značkového oblečení dovezeného z Evropy jsou její chodby plné hlučných postpubertáků a ve třídách stojí řady dřevěných lavic, ve kterých sedí studenti oblečení do ošklivých kostkovaných sukní, tmavomodrých kalhot a tuhých modrých sak.

V tomhle království žádá královna korunu nezdědí. Aby se dostala na vrchol, musí rozdrtit, koho je třeba. Tady rozhoduje každý okamžik, druhou šanci už člověk nedostane. Jediná chybička vás může poslat až na dno potravního řetězce, kde jsou holky, co mají jenom imaginární přítele a nosí polyesterové oblečení (a to vážně, ne z recese). Možná to zní dramaticky, ale takhle to je a vždycky bude.

Lidi, kteří jsou na střední škole na špici, se dostanou na ty nejlepší univerzity, zajistí si tu nejlepší práci, za pár let budou řídit celou zemi a získají Nobelovku. Ten zbytek skončí v nějakém zaměstnání bez vyhlídek, čeká je leda tak selhání srdce a pak si budou muset něco začít se svojí asistentkou, aby do svého nudného života vnesli aspoň trochu vzrušení.

A to všechno proto, že nebyli ochotní vynaložit dost úsilí na to, aby se na střední dostali patřičně vysoko.

Zůstat populární na místě, jako je Niveus, není o tom, kolik máte přátel. Jde o to, abyste dobře vypadali, měli ty nejlepší známky a chodili s těmi správnými lidmi. Musíte to zařídit tak, aby všichni chtěli být na

vašem místě a žít váš život. Chápu, že lidem zvenčí to připadá hrozné — že jsou kvůli vám ostatní nejistí, že žijete z jejich závisti, že chcete zničit každého, kdo se vám postaví do cesty —, ale já jsem se hodně brzy naučila, že tady platí „buď já, nebo on“. A kdybych se měla zamyslet a cítit špatně pokaždé, když jsem musela někomu šlápnout na kuří oko, abych si udržela svoji korunku, byla by to přílišná nuda.

Navíc království, trůn a královna tady budou vždycky bez ohledu na to, jestli tou královnou jsem já, nebo někdo jiný.

Zadívám se na odznak, kde je do lesklého zlatého kovu vyrytý nápis *Hlavní prefektka posledního ročníku Chiamaka*. Je divné, že po třech letech, kdy jsem se snažila probojovat až na vrchol žebříčku, může celé to úsilí shrnout něco tak malého a zdánlivě bezvýznamného. Přistihnu se, že zatímco přejíždím palcem po chladném povrchu odznaku, usmívám se. I když je to v koloběhu světa tak nepatrná věc, přesně po ní jsem toužila už od prvního ročníku a teď ji mám.

„Ten odznak je fakt krásnej, Chi. Gratuluju,“ řekne Ruby, když vyjdu z Lionova sálu. S Avou, tou druhou holkou, se kterou trávím většinu času, čekají u dveří. Chodba je pořád plná lidí, kteří si tam povídají a čekají, než zazvoní. Nový ředitel mě zdržel o něco déle než ostatní prefekty, protože se mi chtěl náležitě představit.

Doufám, že jsem na něj udělala dobrý dojem. První obrázek, který si o vás člověk udělá, se mu už navždycky vryje do paměti, ale ten nový ředitel nevypadal, že by ze mě byl nějak zvlášť nadšený. Jen si mě chladně měřil pohledem, jako bych urazila jeho nevkusný oblek nebo mu řekla, že mu kravata neladí k botám. Nic takového jsem ale neudělala, chovala jsem se slušně. Ale stejně...

Strčím odznak do kapsy saka, pokrčím rameny a přestanu se usmívat. Nechci vypadat moc horlivě.

„Díky.“ Podívám se na Rubyin odznak — tmavomodrý —, hrdě připnutý na její hrudi. „Ten tvůj taky.“

Strojeně se na mě zazubí a sleduje mě velkýma zelenýma očima. „Děkuju, Chi,“ odpoví.

Zvednu obočí. V tom, co Ruby říká, je obvykle něco víc — nějaké jemné popíchnutí, které většině lidí připadá neškodné, ale já vím, že není.

„Já jenom, že je velká škoda, že určitý tituly vždycky nedostanou ti, co si je opravdu *zaslouží*... Ale ty budeš na fotce prefektů na konci roku vypadat skvěle, Chi.“

No vida.

Znovu se usměju. To už jdeme po chodbě a míříme k mojí skříňce. „Já vím. Jsem moc ráda, že na tý fotce se mnou budeš konečně i ty. A trvalo to jenom kolik, tři roky?“

Ruby přikývne. Zuby má pořád ještě vyceněné v nepřírozeném úsměvu. „Přesně tak, tři roky.“

Ava si odkašle. „Co říkáte na toho nového ředitele?“ zeptá se, když dojdeme k mé skříňce. Evidentně chce zmírnit napětí a zastavit tu podivnou přetahovanou, kterou na mě Ruby už od minulého roku zkouší.

Někdy to vypadá, jako by se Ruby modlila, abych padla na dno, jindy se ale zase zdá, že je s tím, jak si ve škole stojí, spokojená. Ale to je prostě celá Ruby. Škodolibá, rozmazlená senátorova dcera. I když ji znám už od druhého stupně základky, začaly jsme se spolu bavit až na střední, když jsem asi konečně začala být někdo, s kým stojí za to se zahazovat. Každopádně ona byla vždycky mrcha, ale možná právě proto jsme k sobě tíhly. Holky, jako jsme my, které se nebojí říkat, co si myslí, spolu obvykle vycházejí.

S Avou jsem se seznámila ve druháku, když na Niveus přestoupila z nějaké snobské soukromé školy v Anglii. Je to taková krásná blondátá sexbomba, kterou si každý okamžitě oblíbil pro její přímočarost a britský přízvuk. Trávit čas s ní mi vlastně ani moc nevadí. Na rozdíl od Ruby je milá a upřímná — teda většinou.

„Ten novej ředitel mě trochu děsí. Odkud vůbec je?“ zeptám se, když si ukládám kabelku do skříňky. Jsem ráda, že takhle brzo ráno nemusím v té vyčerpávající hře s Ruby pokračovat. Nemůžu se dočkat, až budu ve třídě a budu mít od jejích uštěpačných poznámek pokoj.

Většina lidí si myslí, že my tři jsme kamarádky, protože nás vidí skoro pořád spolu.

Ale my kamarádky nejsme.

Náš vztah je vlastně obchodní dohoda. Já kolem sebe potřebuju mít úzký kruh atraktivních lidí. Malý, protože v čím menší skupině jste, tím

míní lidí o vás něco ví — a tím víc jich o vás něco vědět chce. A Avě a Ruby se zase líbí, jak velkou moc my tři dohromady máme.

Ruby ožije jako vždycky, když ví něco, co já nevím. Celá se rozzáří, nakloní se ke mně a její ohnivě rudé lokny se úplně rozhoří. „Slyšela jsem, že je z Anglie a že dřív řediteloval na nějaký přísný soukromý internátní škole.“

„Já jsem ani nevěděla, že Collins odchází,“ poznamenám. Jsem otrávená z toho, že musím znovu začít tvrdě pracovat, abych si zpátky vydobyla pozici, kterou jsem si u bývalého ředitele budovala celé tři roky. Zvláště proto, že ředitel Ward vystupuje tak chladně a nevlídně. Vytáhnou z kapsy balzám na rty a v tu chvíli mi někdo poklepe na rameno. Otočím se a uvidím před sebou povědomou druhačku s dychtivým pohledem a dvěma kelímky v ruce.

„Dobrý ráno, Chi. Vzala jsem ti po cestě do školy sójový a skořicový latte. Nebyla jsem si jistá, který máš radši. . . Pamatuju si z loňska, že máš ráda obojí, ale jestlis změnila názor, můžu ti zítra přinést něco jinýho,“ vychrlí na mě, a jak plácá páté přes deváté, zrudnou jí tváře. Vezmu si skořicové latte a jí se viditelně uleví.

„Děkuju, Rachel,“ řeknu, uskrnu si kávy a otočím se zase k Ruby a Avě.

„No, já jsem vlastně Moll. . .“

„Před prázdninama to vypadalo, že je v pořádku,“ pokračuju.

„Slyšela jsem, že se Collins nějak nervově zhroutil,“ skočí mi do řeči Ava a já po ní střelím pohledem, který ji donutí trochu se stáhnout. Chápu, že Ruby ví věci, které já nevím; pořád strká nos do cizích záležitostí. Ale že i Ava? Očividně jsem přes léto něco zanedbala.

Než stihnu vyzvídat dál, najednou nic nevidím a na očích ucítím něčí ruce. Nemusím se ani ohlédnout a je mi jasné, že je to Jamie.

„Hádej, kdo jsem,“ šeptne. Tak trochu doufám, že se na nás všichni na chodbě dívají. Skoro slyším, co jim běží hlavou. . . *Dali se Chiamaka a Jamie přes léto dohromady? Byli by dokonalý pár. Já bych vraždila, abych mohla být v její kůži. . .* Všichni úplně zelení závistí. To mi na tváři vykouzlí úsměv.

„Hmm. . . Vysokej, tmavovlasej, hezkej a chybí mu asi tak miliarda mozkovejch buněk?“ hádám.

Ruce mě pustí a já zase vidím. Ruby se tváří, že ji to nepřekvapuje, a Ava se potutelně usměje.

„Správně,“ přikývne Jamie, dá mi pusku do vlasů a rozcuchá mi je, jako bych byla jeho pes nebo malá sestřička. Doufám, že tohle nikdo neviděl. Uhladím si neposlušné pramínky a snažím se nevnímat, jak se na mě Ruby a Ava dívají teď.

„Asi bysme měli jít do třídy,“ řekne Ruby a já v jejím hlase slyším škodolibou radost. Miluje každou slabost, kterou dokáže odhalit, a já myslím, že navzdory vši dřině, kterou jsem vynaložila, aby ze mě byla prefektka, je mojí jedinou slabinou, že Jamie je pořád můj nejlepší kamarád, a ne můj kluk.

Aspoň prozatím.

Přinutím se k úsměvu. „Ruby má pravdu. Nechci na toho nového ředitele udělat špatnej dojem, obzvlášť teď, když jsem hlavní prefektka posledního ročníku — teda ne že by to někoho nějak zvlášť překvapilo.“

Jamie se zasměje a zavrtí hlavou. „Seš trochu moc nafoukaná. Proč sis byla tak jistá, že to letos dostaneš?“

Pokrčím rameny, i když přesně vím, proč jsem si byla tak jistá. Každý rok od druhého ročníku — prváci prefekty být nemůžou — jsem hlavní prefektkou já. To není žádná šťastná náhoda, je to věda. Já si to zasloužím, ať si říká kdo chce co chce.

Mám samé jedničky a jsem předsedkyně debatního kroužku, kroužku mladých zdravotníků a Modelu OSN. Umím čtyři jazyky, vlastně pět, když do toho počítám i angličtinu, a chystám se na medicínu na Yale, teda aspoň to mám v plánu. Nikdo jiný se na roli hlavního prefekta nehodí víc a nikdo na tom nepracoval tak tvrdě jako já.

Být hlavní prefektkou je taková třešnička na dortu. Dává to univerzitám jako Yale najevo, že mi na Niveu záleží — což je pravda — a že jsem vůdčí osobnost — což je taky pravda. Mám úplně všechny předpoklady být hlavní prefektkou. I když vím, že by mi to mělo být jedno, šťve mě, že když holky vědí, co chtějí a jak toho dosáhnout, ostatním připadají namyšlené. Ale kluci, kteří vědí, co chtějí? Ti jsou podle nich sebevědomí a silní. Já bych měla být hlavní prefektkou proto, že jsem si to zasloužila, a právě Jamie by to měl vědět ze všech nejlíp.

Vím ale, že to tak nejspíš nemyslel, a tak se z jeho poznámky cestou z přeplněné chodby otřepu. Jak už po třech letech na škole očekávám, moře modří se rozestoupí. Když procházíme kolem, lidi uhýbají stranou a vpíjejí se pohledem do našich tváří, oblečení a vlasů. Já vždycky volím jednoduchý outfit: dneska jsou to černé nadkolenky, sametové sako Dolce & Gabbana a semišové lodičky značky Jimmy Choo. Čím víc to vypadá, že jste se vůbec nesnažili, tím líp. Sáhnu do kapsy u saka a znovu nahmatám odznak — jedinou věc, která je jasným důkazem všeho, co jsem dokázala. *Všeho, co jsem překonala.*

Cítím, jak mi tělem proudí energie a jak ve mně bublá vzrušení. Nejsem si jistá, co to je — možná to, že jsem konečně v posledním ročníku, nebo to, že jsem *namyšlená* —, ale něco mi říká, že tenhle rok bude jiný než ostatní.

Že tenhle rok bude konečně rokem, kdy všechno zapadne na své místo. Rokem, kdy se všechen ten čas, co jsem potíla krev, konečně vyplatí.

Devon

Pondělí

Jednou z mála pozitivních věcí na mém studiu na Niveu je to, že můžu občas nejít do nějaké hodiny a místo toho pracovat na svojí skladbě na přijímačky na uměleckou školu Juilliard.

Od té doby, co jsem se zmínil, že bych se možná chtěl na Juilliard přihlásit, mi pan profesor Taylor pomáhá „řešit“ problém s docházkou. Jít na ty nejlepší vysoké školy je pro nás, studenty Niveu, priorita, a tak není až tak neobvyklé, že žáci vyšších ročníků vynechávají některé hodiny, aby mohli víc chodit na předměty, které si vybrali.

Jako třeba teď. Když skončila první hodina, pan profesor Taylor mi dovolil přesunout se do jedné menší zkušebny. Čtvrtou hodinu jsem měl mít matematiku, ale místo toho jsem tady a náhodně mačkám klávesy. Otočím se na židli, abych si podal ze skříňky za sebou prázdné notové papíry, ale když zatáhnu za zásuvku, neotevře se. Povzdechnu si a zvednu se ze židle. Ve své skříňce na chodbě mám velký štos notových papírů pro případ, že bych si potřeboval zapsat nápady na nové melodie.

Rychle seběhnu po schodech a proletím dveřmi, které vedou na chodbu, kde mám skříňku. Ostatní studenti se zastavují a zírají na mě a já se zarazím. Koukají na mě úplně všichni. Někteří se usmívají s odhalenými zuby, jiní se na mě dívají chladně kalkulujícím, nevraživým pohledem. Jako by mě znali. Obvyčně se lidi dívají úplně skrz mě, jako by moje tělo

zakrýval nějaký neviditelný plášť. Je divné, že nejsou na hodině, i když já nemám co říkat, protože taky nejsem ve třídě.

Blížím se ke své skřínce a připadám si trochu zmatený a dezorientovaný.

„*To je ten kluk?*“ zašeptá někdo. Otočím se a zjistím, že někteří na mě pořád ještě upírají pohled.

Snažím se soustředit na zadávání svojí číselné kombinace a ne na to, že slyším někoho údivem lapat po dechu, a na pocit, že se mi do zad zabodávají odsuzující oči.

1... 8... 6 — Začínám vytukávat kód, ale přeruší mě poklepání na rameno a já svěším ruku. Stojí tam Mindy Lionová, se kterou chodím na hudebku a občas s ní prohodím pár slov. Její dlouhé fialové vlasy a zářivě fialová rtěnka se nedají přehlédnout, ať chcete, nebo ne.

„Ahoj, Devone... Seš v pohodě?“ zeptá se a tváří se soucitně, což je vážně divné, protože zaprvé nemívám neustále otrávený výraz, takže předpokládám, že vypadám normálně, a zadruhé se s Mindy skoro neznáme.

„Jo, co ty?“ zeptám se, protože odteď se o sebe vzájemně zjevně zajímáme.

„Jo, jasně. Jenom jsem se za tebou chtěla zastavit, protože to pro tebe určitě musí být těžký, když tu koluje ta fotka a tak.“

„Jaká fotka?“

Překvapeně otevře ústa.

„Tys ji neviděl?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou a snažím se tvářit, jako že mě to vůbec nevzrušuje. Podívám se na chodbu. Lidi, co stojí za Mindy, nás teď bezostyšně očumují.

„Jaká fotka?“ zopakuju a hlas se mi trochu zlomí. Jako by moje tělo vědělo dřív než mozek, že ať už Mindy mluví o čemkoli, není to nic dobrého.

Mindy zašátrá ve své zářivě červené značkové kabelce a vytáhne z ní telefon, něco na něm natuká a pak mi ukáže displej.

Zamrkám a zblízka si prohlédnu, co tam je. Je to fotka dvou kluků. Kouknu zase na Mindy, protože co to má mít společného se mnou? Pak mi ale hlavou bleskne podivná myšlenka a oči se mi stočí zpátky k displeji.

Nejsou to jen tak ledajací dva kluci, jsou to dvě známé postavy — jedna má cucfleky na krku a druhá obličej, který až moc dobře znám. Vídám ho každý den v zrcadle. Ti dva jsou v nějakém pokoji a líbají se.

Žaludek se mi obrátí a vyskočí mi z těla, srdce mi úplně přestane tlouct.

Panebože, do prdele.

Chiamaka

Pondělí

Všechno mě bolí.

Ne že bych měla nějaké ukrutné bolesti. Je to proto, že když se tak hrozně moc smějete, začne vás bolet úplně všechno.

Snažím se nedívat na Jamieho, který za to všechno může. To, že mám za parťáka v laboratoři svého nejlepšího kamaráda, má jedinou nevýhodu: že se směju, až mě všechno bolí, a vyrušuje mě to od práce, kterou nám zadali.

Vytrhne ze svého sešitu kus stránky a sroluje ho do tenké ruličky. Její konec pak přiblíží k plameni Bunsenova kahanu. Dá si ji ke rtům a předstírá, že potahuje.

„Já jsem tak strašně zmučeney. Poslouchám The 1975. Obarvil jsem si vlasy na růžovo, abych vyjádřil ten paradox, protože víš co, mám černou duši a doopravdy se jmenuju Peter, ale moji kámoši mi říkají Zmučeney šutr — protože evidentně prožívám muka, ale furt jsem hrozně hustej.“

Zvednu ruku.

„Prosím o někoho jinýho do dvojice,“ řeknu a utřu si oči rukávem bílého laboratorního pláště.

Jamie mi stáhne ruku zpátky dolů.

„Podívej se, jaký máš možnosti, Chi.“ Rozmáchne se a ukáže na ostatní stoly. „Mohla bys sedět s Lancem, kterej rozbije všechno, na co sáhne,

s Clarou, která když dostane laboratorní materiál, tak ho sežere, nebo se mnou: ztělesněnou dokonalostí.“

Obrátím oči v sloup. Nic z toho není pravda. No, možná až na to poslední.

Jamie zvedne jedno obočí a kouká na mě trochu přimhouřenýma očima, jako by mě vyzýval, ať si zkusím vyslovit jakékoli pochybnosti o něm nebo o jeho přebujelém egu. A on má tu drzost mi vykládat, že já jsem namyšlená. Jamie se široce usměje a po tvářích mu tančí zlaté pihy. „Asi máš pravdu,“ řeknu a vzdám to.

Zatváří se vítězoslavně. „Dobrá volba, Chi, dobrá volba.“

Změní plamen z oranžového na modrý, jak to máme v zadání. Zápěští mu zdobí barevné náramky přátelství, které mu jeho máma přivezla loni z výletu do Indie.

Položím si ruku na břicho, které mě ještě bolí od toho, jak moc jsem se smála.

„Začněte uklízet, do konce hodiny zbývá pět minut,“ oznámí nám pan profesor Peterson.

Jamie zamručí a kouká na kahan s našpulenou pusou jako malý kluk.

Vypnu plyn a uložím pomůcky na bílý tác, na kterém jsme je dostali — což se Jamiemu vůbec nelíbí. On totiž miluje všechny pokusy, při kterých používáme oheň. Myslím, že jeho pyromanie začala ve druhém ročníku, po dlouhém létě stráveném na táboře, kam je každý rok pozvaných jen pár vybraných studentů z Niveu. Teda ne že by mi na tom záleželo nebo tak. Všichni vědí, že na tyhle akce zvou jenom děti ze starých bohatých rodin.

Děti ze starých bohatých rodin = studenti Niveu se supermocnými rodiči a několika generacemi příbuzných, kteří na Akademii Niveus chodili. Takže celá Jamieho rodina od začátku věků. Moji rodiče nejsou Američani a moji předkové nevydělali spousty peněz v Americe, ale v Itálii, takže já nemám ta stejná „privilegia“ jako tihle žáci. Upřímně řečeno, kdybych mezi ně patřila, bylo by to mnohem jednodušší. Měla bych zajištěnou budoucnost a nemusela bych se tak moc snažit.

Jamie už od plenek ví, že se dostane na kteroukoli elitní soukromou univerzitu, co bude chtít, že zdědí otcovu miliardovou společnost, že bude mít kontakty na všech důležitých místech tady v Americe a že

nikdy v životě nebude muset doopravdy pracovat. Chtěla bych, aby moje budoucnost vypadala stejně bezproblémově jako ta jeho, abych všechno měla dokonale nalinkované. Peníze nejsou všechno. Aby to člověk dotáhl dál, potřebuje i moc a vliv, a to všechno Fitzjohnovi — tedy Jamieho rodina — mají.

„Musím ti u oběda něco říct,“ zašeptá mi Jamie. Z naléhavosti v jeho hlase až trochu nadskočím. Přikývnu a on se ramenem dotkne mého. Jamie miluje pozornost. Každý jeho dotek, každé zavadění ruky, šťouchnutí loktem, cokoli — všechno to dělá záměrně. On ví, jak to zařídit, aby se člověk soustředil jenom na něj. Díky tomu a svému podmanivému úsměvu je úplně neodolatelný. Už jsem zažila, jak se takhle vykroutil z domácích úkolů nebo z placení pokuty za parkování. Jsem si docela jistá, že by flirtoval i se samotnou Smrtkou, kdyby neexistovala možnost, že přitom zemře a pak už nebude středem pozornosti.

„Jasně, u Loly?“ zeptám se a snažím se, aby to znělo nenuceně.

U Loly je fiktivní místo, které jsme si vymysleli. Když jsme byli ještě v prváku, zdálo se nám, že to zní jako takové to svérázné bistro, které byste našli v nějakém starobylém městečku a kde se scházejí ženy v domácnosti na drby a cigárko. S věkem jsme si postupně uvědomili, že *U Loly* zní vlastně spíš jako název nějakého pochybného striptýzového klubu. I navzdory těmhle konotacím to jméno ale pořád používáme. Takhle si říkáme: *Promluvíme si někde v soukromí*.

U Loly může být kdekoli, kde budeme sami. V prváku, když jsme se seznámili, nás nějaký učitel dal spolu do dvojice a Jamie se představil jako ten kluk, co mi zničí život, a já jsem mu odpověděla, že si o sobě moc myslí. V době, kdy jsme se seznámili, byl u Loly koutek v jedné prázdné třídě. Sedávali jsme tam během obědové přestávky a nadávali jsme na lidi z ročníku nebo jsme si povídali o tom, jací bychom chtěli být, až budeme ve čtvrtáku. Já jsem chtěla být nejlepší. Mít nejlepší známky, nejlíp vypadat, mít nejlepší vlasy, nejlepšího kluka... nejlepší všechno, prostě být někdo, komu všichni závidí. Jamie mi řekl, že chce být někým, koho by si jeho rodiče vážili.

A potom celý třeták bylo u Loly, kdykoli jsme byli jinde než ve škole. Bylo to v jeho pokoji a v jeho posteli pod peřinou...

„Jo.“ Usměje se a mrkne na mě. „U Loly.“

Všude kolem nás se ozve pípání textovek. I mně v kapse zabzučí telefon. Vytáhnu ho.

[1 nová zpráva od neznámého čísla]

Ahoj, všichni na Niveu. To jsem já. Kdo jsem? To není důležité. Potřebujete vědět jenom to, že... že jsem tady, abych rozdělil a panoval. Jako všichni velcí krutovládci. – Eso

Rozdělil a panoval...? Kdo takhle mluví? A kdo to sakra je Eso?

Telefon mi znovu zabzučí.

Tentokrát je ke zprávě přiložený obrázek. Líbají se na něm dva kluci. Jeden z nich má hodně, ale hodně velké cucfleky na krku. Kolem se ozývá lapání po dechu a chichotání. Protočím panenky. Je jednadvacáté století, lidi... Je tohle fakt něco, kvůli čemu je nutné lapat po dechu? Pak si ale přečtu zprávu pod fotkou.

Čerstvé zprávy. Ta fotka mluví za vše. Divadlo a hudba k sobě vážně moc dobře jdou. – Eso

To je... Scotty? A... Devon Richards?

Hlasitý smích všude okolo mě na chvíličku od té fotky odtrhne. Rozhlédnu se a uvidím, že všichni zírají do svých mobilů.

„To je Scotty?“ zeptá se Jamie. Přikývnu.

Se Scottym jsem kdysi chodila. Proto se asi Jamie ptal, ale mě na té fotce nezaujal Scotty. Já koukám na Devona. Není to nikdo, na kom by mi záleželo, a ani se s ním nebavím, ale je těžké si nevšimnout, že je to jediný další černochoďák v naší škole. Ještě divnější než tahle fotka je, že jsem dodneška Devona snad nikdy neslyšela promluvit. Teď ho zniče-honic zvolili prefektem posledního ročníku... a pak tohle?

Uniklo mi snad něco?

„Takže... Scotty je gay? Můžou být fotbalisti vůbec teplí? No, on ale dělá i divadlo, takže asi...“

„Jamie, fotbalisti klidně můžou být gayové a kluci z dramátáku můžou být hetero. Nebuď takovej ten bílej heterák, co si nedává pozor na

pusu, nepřemejšlí a kecá blbosti,“ odpovím. „A kromě toho je Scotty možná bi.“

„Mě to jenom překvapilo, to je celý,“ brání se, což chápu. Mě to taky překvapilo. Připadám si jako hrozný pokrytec. Že říkám Jamiemu, aby neměl takové předsudky, když já sama tak trochu pochybuju o tom, jestli mě to s Devonem tak nešokovalo proto, že je černocho a že se líbá se Scottym.

Všichni kolem pomalu dobalují pomůcky s očima pořád ještě přilepenýma k displejům. Já jsem v posledním ročníku pomocná vědecká síla, takže pomáhám laboratorním technikům zajistit, aby byly všechny pomůcky v pořádku odevzdané a uklizené. Není to žádná super boží funkce, ale já udělám cokoli, abych si do přihlášky na Yale mohla napsat to nejlepší. Akorát to znamená, že na další hodinu nepůjdu s Jamiem.

„Uvidíme se na obědě?“ zeptám se.

Přikývne a políbí mě na čelo. „U Loly.“

Tenhle polibek nebyl žádná náhoda, ten byl záměrný.

Jamie se odtáhne, podívá se na mě a malou chvilku se jeden druhému koukáme do očí. Usměju se a pak jako první odvrátím pohled.

„Tak zatím,“ řekne mi.

„Zatím,“ odpovím.

Dívám se, jak odchází ze třídy. Čelo mě ještě hřeje tam, kde se ho dotkly jeho rty, a srdce mi nepravdělně tlučte — jeho pohled mi sdělil všechno, co jsem potřebovala vědět.

Mám Jamieho přesně tam, kde ho chci mít.

Tuhle hru hrajeme už léta, ale myslím, že dneska je ten den, kdy Jamie konečně složí karty.

Předtím, než se máme sejít „U Loly“, mám angličtinu. Nemůžu se soustředit na nic jiného než na to, že budu konečně oficiálně chodit s Jamiem Fitzjohnem.

Na to, až mě Jamie začne považovat za něco víc než jenom nejlepší kamarádku, čekám už dlouho — přesně řečeno tři roky. Sleduju, jak mu holky podlézají, poslouchám, jak Jamie neustále vypráví o tom, jak bude vypadat jeho hypotetická dokonalá přítelkyně, a nemůžu se dočkat okamžiku, kdy se ke mně otočí a uvědomí si, že ta jeho dokonalá holka bych mohla být já. A dost mě to frustruje. Většinou se nebojím udělat první krok, když jde o kluky, ale s Jamiem je to něco jiného.

Většina kluků je hrozně předvídatelná. Úplně do nich vidím: je mi jasné, po čem touží, co si přejí, co je motivuje. Můj první kluk se jmenoval Georgie Westerfield. Byl to takový ten typ, co se holkám líbí: vysoký blondatý praprapravnuke toho chlápka, co založil firmu Westerfieldovy ponožky — zkrátka se topil v miliardách dolarů. Pro mě bylo ale v prváku nejdůležitější, že to byl třeták a všechny holky ho chtěly. Díky tomu, že jsem byla Georgieho přítelkyně, si mě ostatní všimli, přestala jsem být ta neviditelná, bezvýznamná, ubohá holka, kterou jsem byla na základní škole. Když jsem přišla na Niveus, věděla jsem, že chci být vším tím, čím jsem předtím nebyla. A být Georgieho přítelkyní znamenalo, že se ze mě stala nejenom holka, se kterou se ostatní chtěli znát, ale i holka, kterou ostatní chtěli být.

Zjistila jsem, že není těžké se k Georgiemu dostat. Zaprvé se kamarádlil s Jamiem a hráli spolu fotbal a zadruhé se mu líbilo, že jsem „jiná“ — díky tomu, že jsem černoška, vypadal Georgie cool. Tím jsem se nezabývala, protože jsem věděla, že předstírat, že se mi líbí někdo jako Georgie, můžu jenom omezenou dobu. A takhle jsem se stala Chiamakou, tou holkou, co dostala kluka, po němž všechny toužily, a pak taky tou první, která mu zlomila srdce a začala chodit s dalším miláčkem Niveu.

Vždycky si je pořádně nastuduju, než zaútočím. Zjistím si, jaká je jejich společenská hodnota. Každý kluk mi přinese něco nového. Georgie zařídil, že si mě začali všimát, a díky Scottymu, tomu klukovi odvedle, který má kontakty ve všech společenských kruzích, jsem začala být ještě oblíbenější. Jamie je z nich ten jediný, kterého jsem kdy měla opravdu ráda jako kamaráda. On jediný nepatřil mezi ty, které jsem tajně nenáviděla. Jenom u něho mám pocit, že to vydrží dlouho. Prohlédnout někoho, jako je Jamie, je ale těžké. Jsme sice nejlepší kamarádi, ale přísahám, že

většinou nemám ponětí, co se tomu klukovi honí hlavou. A právě proto jsem se rozhodla počkat, až udělá první krok on.

A jako vždycky mi můj plán vyšel.

Nakonec na začátku minulého roku — ve třetáku —, když jsem ještě „chodila“ se Scottym, ale zoufale jsem chtěla, aby si mě Jamie pořádně všiml, k tomu došlo. Uspořádal večírek, který měl být party roku. Oba jsme se fakt hodně opili, tak moc, že si z toho večera moc nepamatuju. Ale vzpomínám si, jak se na mě Jamie konečně podíval a uviděl, že mezi námi může být něco víc než jenom platonický vztah. Usmál se na mě, zastrčil mi pramen vlasů za ucho a zeptal se, jestli nechci jít nahoru.

A já jsem souhlasila. Řekl mi, že se sejdeme v jeho pokoji, a i když jsme se ten večer jenom muchlovali, byl to vlastně katalyzátor toho, co se pak dělo po zbytek roku: Jamie mě tajně líbal, šeptal mi do ucha, zval mě k sobě...

Nejsem tak naivní, abych si myslela, že když se s někým vyspíte, znamená to, že vás má rád. Mezi mnou a Jamiem je to ale prostě něco jiného. Občas ho přistihnu, že se na mě dívá a snaží se mě vytočit a pak se ze široka usmívá, když se mu to podaří. Umí mě rozesmát... dívá se na mě, jako bych byla výjimečná.

Poslední tři roky jsem se snažila budovat si pozici nejoblíbenější holky ve škole — té, která má všechno. Chtěla jsem si tak zajistit dokonalé zakončení svého studia na Niveu. A teď, když jsem hlavní prefektkou posledního ročníku, mi už chybí jen pár kousků skládačky: korunka královny plesu Sněhová vločka, dopis se zprávou, že mě vzali na Yale, a Jamie.

Ucítím, jak do mě Ava, se kterou chodím na angličtinu, štouchne loktem. Někdy si děláme legraci z konspiračních teorií, které vymýšlí naše učitelka Hawthornová. Třeba když nám tvrdila, že Francis Scott Fitzgerald byl vlastně reinkarnací Williama Shakespeara. Na to Ava řekla: „A já jsem reinkarnace prdele Jane Austenové.“ Smála jsem se tak moc, až nám Hawthornová pohrozila, že nás rozsadí. Uznávám, že s Avou je vyučování větší zábava.

Možná že kdyby společenská hierarchie nebyla tak důležitá a kdyby se všichni neustále nesnažili mě srazit na kolena, tak bych lidem víc

důvěřovala a s Avou bychom byly víc než jen dvě holky, které se navzájem využívají, aby přežily střední. Ale skutečnost je taková, že Niveus bude vždycky Niveus. Kromě toho jsem to nebyla já, kdo vymyslel tentohle zvrácený systém, který nás staví proti sobě a nutí nás dělat odporné věci, abychom si udrželi postavení — ale umím v tom chodit.

Každopádně já mám Jamieho, a tak tady další přátele už nepotřebuju.

„Ty ani nevypadáš, že se snažíš poslouchat,“ zašeptá Ava.

„Myslím, že mě Jamie pozve přes oběd na rande,“ řeknu a podívám se na ni. Ava vytřeští oči.

„Ty krásu, to je teda něco! Já jsem si ale stejně vždycky myslela, že spolu tajně chodíte.“

V duchu se usměju. Jedna věc je přesvědčit Jamieho, že se k sobě dokonale hodíme, ale přesvědčit ostatní, aby tomu taky uvěřili, to je něco úplně jiného.

„No, brzo spolu budeme chodit oficiálně — teda aspoň doufám.“

Jamie vždycky mluví o tom, že hledá „tu pravou“. Nikdy s nikým nechodil, protože říká, že ji ještě nenašel. Lidi si mysleli, že není na holky, ale pak začal hrát fotbal — a to pro ostatní zjevně bylo dostatečné potvrzení toho, že je heterosexuál.

Já vlastně taky tak trochu věřím tomu, že existuje „ten pravý“ — někdo, kdo člověka úplně vnitřně rozzáří a díky komu má pocit, že nad sebou ztrácí kontrolu, ale nevěřím tomu tak naivně jako Jamie. On se chová, jako by „ta pravá“ bylo něco předem daného, co třeba určil Bůh nebo Santa už v den, kdy se Jamie narodil.

Já si myslím, že si svůj osud vybíráme sami. Vybíráme si, s kým se budeme kamarádit, s kým se budeme líbat, s kým budeme chodit, a já jsem si asi vybrala Jamieho.

Zazvoní a já vstanu, hodím si sešit do tašky a spěchám ze třídy, ani se nerozloučím s Avou. Uvidíme se potom v jídelně.

Jamie má dějepis, tak na něj čekám před třídou. Za chvíli vyjde ven se širokým úsměvem na své dokonale pihovaté tváři. Jeho hnědé načechrané kudrny vypadají, že by potřebovaly ostříhat, ale mně se jeho vlasy takhle líbí. Vypadá jako člen nějakého boy bandu, o kterém bych mohla tvrdit, že se mi nelíbí.

„Na lavičky?“ zeptá se a zavěsí se do mě. Přikývnu a po cestě k lavičkám na školním dvoře se snažím uklidnit.

Jamie mi už říkal, jak má v plánu pozvat „tu pravou“ na rande. Prý to bude romantické, s čokoládovými bonbony a možná i s básničkou, když na to bude mít — což mi přijde jako klišé, ale... Ale stejně to chci zažít.

Ostatní žáci se valí ven z učeben, a když kolem nich procházíme, někteří se na nás dívají, jako by věděli, k čemu se schyluje. Nejdřív hlavní prefektka a teď tohle? První školní den je teprve v polovině a já už můžu říct, že tohle bude ten nejlepší rok na celé střední.

Posadíme se naproti sobě k jednomu z dřevěných stolů. Podložím si bradu rukama a on udělá totéž. Ať už se sejdeme u Loly kdekoli, i na veřejném místě, vždycky mi to připadá tak nějak důvěrné.

„Takže,“ začne Jamie.

„Takže,“ zopakuju po něm.

„Myslím, že jsem našel tu pravou.“

„Vážně?“ zeptám se a zní to až moc dychtivě.

„Fakt. Je chytrá, úžasná, umí mě rozesmát...“

„To zní skvěle,“ přeruším ho a srdce mi málem vyskočí z hrudníku.

„Vlastně ji možná znáš.“

Ted' to přijde.

„Jmenuje se Belle Robinsonová...“

Počkat... cože?

„Už pár let ji vídám ve škole a vždycky jsem si myslel, že na ni ani náhodou nemám...“ Rozpačitě se na mě usměje a trochu zrudne. „Ale pak jsme se začali bavit a já jsem okamžitě poznal, že tahle holka je výjimečná.“

Jeho slova slábnou a odplouvají mi někam za hlavu. Takhle to být nemělo. Cítím, jak mi praská hrud', jak mě bolí srdce. Zamrám, protože mi tečou slzy zlosti. Rychle si otřu oči, protože si nechci rozmazat make-up.

„Věděl jsem, že budeš mít radost, ale že až tak velkou...“ zavtipkuje Jamie, přestože je vidět, že je z mé reakce nesvůj.

Nedokážu si to nechat pro sebe. „Myslela jsem, že mi chceš říct něco jinýho.“

Jamie sraští obočí. „A co?“

Připadám si jako idiot.

„Že se ti líbím já,“ zašeptám.

Nastane několik okamžiků naprostého ticha, které ruší jen vítr a tlučené rozhovory zevnitř budovy.

Jamie zkříví obličej, jako by na představě, že jsme my dva spolu, bylo něco špatného. „Seš moje nejlepší kamarádka, Chi. Víš, že tě takhle nevnímám.“

Do hlavy se mi tlačí různé obrazy: ten večer na začátku třetího, kdy mě pozval k sobě do pokoje, a všechny ty noci potom... Moje přesvědčení, že mezi námi existuje nějaké pouto... To já jsem měla s Jamiem na konci střední tvořit pár. Měli jsme spolu jít na vysokou, vzít se, být hrozně úspěšní, mít dvě hrozně úspěšné děti a pak umřít.

„Chodím s Belle. Myslel jsem, že z toho budeš mít radost.“

Belle. Blondatá, modrooká, zasraná *Belle Robinsonová*.

Loni jsem s ní chodila na pár předmětů a vím, že hraje v dívčím lakrosovém týmu. Je celkem oblíbená, ale ne proto, že by se o to nějak snažila, ale proto, že je hezká. Lidi mají rádi klasickou krásu.

Jamie mě vezme za ruku. „Ty jsi úžasná,“ začne. *Ale nejsem Belle*, dokončím za něj v duchu. „Myslím, že nemáš ráda mě, Chi. Myslím, že se ti líbí představa o mně.“

Jeho slova se nade mnou zase vznášejí a rozplývají se v šumu v pozadí. Tuhle větu už zkusil na tolik dívek. Vždycky je odmítne co nejjemněji — prostě jim řekne, že představa, že by byli spolu, je jenom výplod jejich fantazie. A já nemůžu uvěřit, že i já sama jsem takové představě podlehla. Jsem úplně pitomá. Přesvědčila jsem sebe samu, že jsem něco víc. Že jsem lepší než holky jako Belle. Ale očividně nejsem.

Vždycky jsem si myslela, že Jamie tyhle holky odmítá, protože chce být se mnou. Asi jsem se spletla.

Jamie umí úplně skvěle lidi přesvědčit, aby mu věřili — i mě umí výborně ukecat. A taky umí úplně nejlíp ze všech předstírat, že se nic neděje, když jde všechno do háje. A s následky se pak musím vypořádat sama.

Najednou, i když to nechci, se mi do hlavy začnou hrnout vzpomínky. Třetí ročník, zimní prázdniny. Ta noc, od které jsem strávila každý